

กระบอกเสียงแห่งโลกเจียบ อาจารย์ณรงค์ ถนอมเล็ก

“โดยส่วนตัวมีแรงบันดาลใจอยากรับใช้พระเจ้าอยู่แล้ว
อยากทำงานอะไรก็ได้ที่อยู่ในพระศาสนจักร”

เพียงครั้งแรกที่มีโอกาสได้เห็นอาจารย์ณรงค์ยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนหูหนวก กำลังถ่ายทอดพิธีมิสซาผ่านทางภาษามือให้พวกเขาได้เข้าใจ ก็รู้สึกว่าคุณคนผู้นี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ จึงหาโอกาสไปพูดคุยกับอาจารย์ที่ชมรมคนหูหนวกคาทอลิกแห่งประเทศไทย และแล้วก็จริงอย่างที่คิดเพราะเมื่อบทสัมภาษณ์เริ่มต้นขึ้นอาจารย์ก็กล่าวว่า “โดยส่วนตัวมีแรงบันดาลใจอยากรับใช้พระเจ้าอยู่แล้ว อยากทำงานอะไรก็ได้ที่อยู่ในพระศาสนจักร”

อาจารย์เริ่มบทสนทนาด้วยประโยคที่มีปณิธานแรงกล้าขนาดนี้ยิ่งเพิ่มความน่าสนใจในการสัมภาษณ์ขึ้นอีกเป็น 2 เท่า จากความตื่นเต็นก็กลายเป็นความอยากรู้อยากเห็น เมื่อเวลาผ่านไปพักใหญ่ จากความอยากรู้อยากเห็นก็แปรเปลี่ยนมาเป็นความตื่นตันที่ตัวเราได้มานั่งคุยกับคนคนหนึ่งที่มีดวงใจอันร้อนรนและมุ่งมั่นในการรับใช้พระเป็นเจ้าอย่างจริงจัง

อาจารย์ณรงค์อาจเป็นเพียงกระบอกเสียงแห่งโลกเจียบ แต่เรื่องราวชีวิตของอาจารย์จะเป็นเสียงที่ดังกึกก้องในหัวใจของผู้ที่ได้ยินและได้พบเห็น เพื่อให้เสียงนั้นย้ำเตือนว่า

เราทุกคนมีแบบอย่างที่ดีของคาทอลิกคนหนึ่ง

ผู้ที่เชื่อและวางใจในพระเป็นเจ้าอย่างแท้จริง

ผู้ที่พร้อมจะทุ่มเทชีวิตของตนเองและทุกสิ่งเพื่อทำตามน้ำพระทัยพระของเจ้า

และเป็นผู้หนึ่งที่ยอมหว่านตัวเองลงในดินเพื่อให้บังเกิดผลดีมากมาย

เรื่องราวที่น่าติดตามของอาจารย์ทำให้เราได้รู้ว่า แม้ว่าเราจะเป็นเพียงแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง แต่ด้วยความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าและความตั้งใจจริงของเราก็จะสามารถสร้างปาฏิหาริย์ได้ไม่น้อยเลยทีเดียว

อาจารย์ณรงค์ ล้างบาปที่วัดแม่พระผู้ปฏิสนธินิรมล (วัดคอนเซ็ปชัน) หลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็ไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล สาขาประกาศนียบัตรล่ามภาษามือ หลังจากนั้น อาจารย์ก็เริ่มทำงานให้กับสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย ในตำแหน่งล่ามภาษามือ

อาจารย์เล่าว่าในช่วงแรกก็สนุกกับการทำงานเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป ได้ทำงานที่ทำหายในสถานที่ต่างๆ เช่น ในรัฐสภา ในสถานีตำรวจ และในทุกที่ๆ มีคนติดต่อผ่านทางสมาคม งานที่ทำก็ให้ผลตอบแทนที่ดี สามารถสร้างตัวได้ แต่พอทำได้ 2 ปี ก็รู้สึกเหนื่อยใจในทัศนคติและแนวคิดเรื่องจิตวิทยาของคนหูหนวกที่บางคนจะมีความคิดหวาดระแวงและแบ่งพรรคแบ่งพวก น้อยใจและช่างจดจำความผิด ในบางคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังมีการตัดสินใจที่ผิดพลาดในหลายๆ ครั้ง แม้ว่าหลายเรื่องจะขัดแย้งต่อความรู้สึกแต่โดยส่วนตัวของอาจารย์เอง ไม่เคยคิดที่จะดูถูกพวกเขาแต่อย่างใด กลับสนใจมากขึ้นว่าทำไมพวกเขาถึงมีความคิดและการตัดสินใจแบบนั้น ในช่วงนั้นก็คือต้องทน ทำความเข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับพวกเขาให้ได้

จนอยู่มาวันหนึ่ง อยู่ดีๆ อาจารย์ก็รู้สึกอยากไปวัด ซึ่งยอมรับว่าตัวเองได้ทิ้งวัดไปนานพอสมควร เพราะสนุกกับการทำงาน วันนั้นก็เลยไปนั่งฟังมิสซาอยู่ตรงที่นั่งด้านหลังๆ ของวัดฟาติมา และยังจำภาพวันนั้นได้ดีว่า อยู่ดีๆ ก็มีเสียงเรียกขึ้นมาในใจว่า อยากให้คนหูหนวกมาอยู่ที่นี่และอยากแปลให้เขารู้ว่าที่วัดมีอะไรดีๆ ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรยังไง จนวันรุ่งขึ้นก็มาทำงานที่สมาคมคนหูหนวกตามปกติ และพบกับคนหูหนวกท่านหนึ่งที่เป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในสมาคมก็เลยลองชวนเขาว่าอาทิตย์หน้าไปโบสถ์กันไหม โดยที่ไม่รู้ตัวว่าเริ่มต้นยังไงแต่ก็ชวนเขามาวัดได้ พอถึงวันอาทิตย์อาจารย์ก็พาคนหูหนวกท่านนั้นมาที่วัดและนั่งแปลมิสซาให้เขาฟังอยู่ด้านหลัง และหลังจากจบมิสซาวันนั้นก็มีความเสียงตอบรับกลับมาว่าเขาชอบ แล้วอาทิตย์หน้าขอมาอีกได้ไหม? หลังจากที่เขาพูดเช่นนั้น ในใจของอาจารย์ก็คิดว่าแล้วเราจะเก็บค่าตอบแทนเขาไหม?? เพราะโดยหน้าที่ของล่ามเราจะต้องได้ค่าตอบแทนเสมอเวลาที่เรทำงาน และทันทีที่อาจารย์คิดเช่นนั้นก็มีเสียงกลับมาว่า **“เก็บไม่ได้เราต้องรับใช้พระเจ้า”** อาจารย์ย้ำว่า มันมีเสียงแบบนี้ขึ้นมาจริงๆ ในใจ ทำให้รู้สึกทำหายว่าเราจะทำอย่างนั้นได้หรือ อีกใจหนึ่งก็กลัวเล็กๆ ว่าแล้วจะอยู่ยังไง?

วันอาทิตย์ไม่ต้องพักผ่อนหรือ ต้องทำงานทั้ง 7 วันเลยหรือ? เกิดคำถามกับตัวเองมากมาย เต็มไปหมด แต่แล้วก็ได้คำตอบว่าหลังจากนั้นก็ต้องทำงาน 7 วันจริงๆ วันเสาร์ก็ออกแพร่ธรรม วันอาทิตย์ก็พาคนหูหนวกมาวัด และก็เริ่มไปขออนุญาตคุณพ่อเจ้าวัดฟาติมาในตอนนั้นคือ **คุณพ่อวิษุภรณ์ เกตุภาพ** บอกคุณพ่อว่ามีคนหูหนวกมาร่วมมิสซาด้วย ขออนุญาตคุณพ่อว่าจะแปลเป็นภาษามือ เมื่อคุณพ่ออยู่ในมิสซามองเห็นจะได้ทราบว่าเราทำอะไรกัน ปรากฏว่าทางคุณพ่อเองก็มีคนมาติดต่อหาคนที่จะช่วยอบรมคู่สมรสให้คนหูหนวก เพราะมีคนหูหนวกคาทอลิกสองคนกำลังจะแต่งงานกัน และพอก็กำลังคิดว่าจะมีใครในศาสนาคริสต์ที่จะช่วยได้บ้าง อาจารย์บอกว่า เหมือนทุกอย่างพระเจ้าจัดสรรมาให้แล้ว ว่าต้องมาที่วัดนี้ซึ่งเป็นเวลาที่คุณพ่อกำลังต้องการอยู่พอดี

หลังจากนั้นคุณพ่อจึงให้อาจารย์พาคนหูหนวกมานั่งแถวหน้าของวัดเวลาร่วมมิสซา และให้คนที่นั่งรถเข็น (wheelchair) คนตาบอด คนชรา และคนที่ไม่ได้รับการยอมรับในสังคมมากนักขึ้นมานั่งด้านหน้าด้วย ปรากฏว่าในวันนั้นบรรยากาศภายในวัดดีมาก ทันทีที่จบมิสซามีสัตบุรุษคนหนึ่งเดินเข้ามาหาและบอกอาจารย์ว่า เขาร้องไห้เลยที่เห็นพวกเราแสวงหาพระเจ้ากันได้ถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่มีอุปสรรคแต่ก็สามารถข้ามอุปสรรคนั้น และข้ามกำแพงของตัวเองเพื่อไปหาพระเจ้า จากนั้นมีอะไรเขาจะไม่ปิดกันแล้ว เขารู้สึกว่าตัวเองได้กลับใจ จากที่เขาไม่เคยหยิบหนังสือเพลงขึ้นมาร้อง เขาก็หยิบขึ้นมาร้องแล้วน้ำตาก็ไหล สัตบุรุษท่านนั้นกล่าวต่อไปว่า เขาเคยมาเข้าวัดด้วยความรู้สึกที่ไม่อยากมา และรอเวลาให้มิสซาจบเพื่อที่จะกลับบ้าน เหมือนมาวัดตามหน้าที่ ไม่ได้มาด้วยใจ แต่เมื่อเขาได้เห็นคนหูหนวกแสวงหาพระเจ้าขนาดนี้ ทำให้ตัวเขาเองมีความร้อนรนในใจมากขึ้น จากจุดนั้นจึงทำให้อาจารย์รู้ว่าพระเจ้าปลอบใจเราด้วยคำพูดของเพื่อนพี่น้อง และทำให้ได้รู้ว่ างานของพระเจ้าไม่ใช่แค่ทำงานให้คนหูหนวก อาจารย์บอกว่า **“ผมมองเห็นแล้วว่าพระเจ้าต้องการจะเปลี่ยนคนหูหนวกให้เป็นเครื่องมือของพระองค์”** จากวันนั้นจึงคิดว่าพวกเขาจะเป็นเครื่องมือของพระเจ้าและเป็นพลังของพระศาสนจักรได้อย่างไร ก็เลยค่อยๆ ใช้เวลาศึกษาและไตร่ตรองพระคัมภีร์ รู้สึกว่าพระคัมภีร์ก็สนับสนุนและพระเยซูเจ้าเองก็ทรงทำหน้าที่ของพระองค์กับบุคคลเหล่านี้ คือการประกาศพระอาณาจักรสวรรค์ ไม่ว่าจะพระองค์จะยกตัวอย่างเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะพระองค์จะทำงานกับบุคคลที่อยู่ชายขอบ ทุกสิ่งยืนยันว่าเราควรจะทำงานนี้เลยรู้สึกว่าคุณเขาจะไม่เป็นเพียงคริสตชนเฉยๆ แต่พวกเขาจะต้องกลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการประกาศข่าวดีของพระองค์ และได้ทำหน้าที่นี้มาตลอดจนวันหนึ่งรู้สึกว่าเราไม่สามารถที่จะสอนคำสอนพวกเขาได้อย่างดี เพราะเราใช้แค่ความรู้เดิมๆ กับความเชื่อศรัทธาที่เรามี ไม่มีระเบียบหลักการอะไรทั้งสิ้นก็เลยเข้าไปปรึกษา**คุณพ่อประเสริฐ ตรรณเวศม์** เจ้าอาวาสวัดฟาติมาองค์ต่อจากคุณพ่อวิษุภรณ์ คุณพ่อประเสริฐจึงบอกว่า ให้ไปเรียนที่แสงธรรมและคุณพ่อจะให้ทุนสนับสนุนค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน เพราะว่าตอนนั้นอาจารย์ได้ลาออกจากสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทยเพื่อมาทำงานตรงนี้อีกเต็มตัว คุณพ่อจึงให้เดือนละ 4,000 บาท ซึ่งตอนนั้นก็รู้สึกว่าเพียงพอและอยู่อย่างนั้นมาตลอดคือไปเรียนและทุกวันอาทิตย์ก็มาแปลและแพร่ธรรมให้คนหูหนวกจนเรียนจบจากวิทยาลัยแสงธรรม โดยรวมแล้วรู้สึกว่าตัวเราตรงนั้นก็เหมาะสมแล้ว เพราะตอนแรกๆ ก็มีคนที่ถามว่าทำไมไม่เป็นพระสงฆ์ ทำไมไม่เข้าบ้านเณร

ก็เลยบอกเขาไปว่า ถ้าเข้าบ้านเนร
เราก็จะไม่ได้ออกมาทำงานตรงนี้
อย่างเต็มตัว เพราะว่าเราก็ต้องอยู่
ในกฎเกณฑ์ของบ้านเนรนั้นๆ มี
หลายคนหลายที่เวลาเจอก็บอกว่า
ทำไมไม่บวช ทำไมไม่เป็นพระสงฆ์
สำหรับตัวเองแล้วการเป็นพระ-
สงฆ์ไม่มีปัญหา ไม่เคยปฏิเสธการ
เป็นพระสงฆ์ แต่ด้วยหน้าที่ตรงนี้
ทำให้ไม่สามารถไปได้ ก็เลยเชื่อว่า
ตรงนี้พระเป็นเจ้าของฉันยังไม่อนุญาต
ให้ไป

อาจารย์ใช้เวลาที่ปีกว่าที่กลุ่มนี้จะป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาคะ?

อาจารย์ณรงค์ : เริ่มต้นมาตั้งแต่ประมาณปี 2000 หรือ 2001 ประมาณนั้น นับมาจนถึงวันนี้ก็เกือบๆ 10 ปี
แล้ว จากที่เริ่มแรกเลยเรามีแค่คนเดียว แล้วก็ค่อยๆ เป็นสองคน จากสองเป็นสี่ เพิ่มไปเรื่อยๆ โดยที่ให้
พวกเขาไปแพร่ธรรมกันเอง

พวกเขามีวิธีการแพร่ธรรมกันอย่างไรคะ?

อาจารย์ณรงค์ : การแพร่ธรรมของเขาจะเป็นแบบ 1 ต่อ 1 เพราะคนหูหนวกมีจิตวิทยาคือรักพวกพ้อง
คือเขาจะเชื่อเพื่อนมากเพราะเขาอยู่กับกันเป็นสังคมปิด คืออยากมีโรงเรียนคนหูหนวก วัดคนหูหนวก
อยากมีพระสงฆ์หูหนวก แต่ยกเว้นนะ ไม่อยากมีล่ามหูหนวก เพราะถ้าล่ามหูหนวกคงจะแปลไม่ได้
เขาเลยยกเว้นผมคนหนึ่ง พวกเขามีสังคมปิด ประมาณว่าอยากจะมีประเทศคนหูหนวก อยากมีรัฐบาล
เป็นของเขาเอง คือเขาเข้าใจว่า ถ้าทุกคนสื่อสารด้วยภาษามือเขาก็จะไม่เป็นแบบนี้เพราะเขารู้สึกน้อยเนื้อ
ต่ำใจ เขาจึงอยากจะอยู่กับเพื่อนมากกว่าอยู่กับครอบครัว เขาจึงไว้วางใจผู้ที่ใช้ภาษาของเขามากกว่าคนที่
ไม่ได้ใช้ภาษาของเขา นี่เป็นปัญหาที่ทำให้คนหูหนวกกับครอบครัวไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ แม้กระทั่งเป็น
ลูกก็เหมือนไม่ใช่ลูก เพราะเขาไม่นับถือพ่อแม่ เขาไม่รักพ่อแม่หรือครอบครัวแต่เขารักเพื่อนหรือล่ามที่
คลุกคลีอยู่กับเขา นี่เป็นปัญหาที่พวกเราจะแก้ไขให้พวกเขาอยู่กับสังคมทั่วไปได้

ที่นี้ที่ถามว่าแล้วพวกเขาแพร่ธรรมกันอย่างไร? ก็คือ พอพวกเขาอยู่กับในระบบปิด พวกเขาก็จะ
ใกล้ชิดกันมากรู้จักกันหมดและคุยกันได้ทุกเรื่อง เมื่อมีใครคนใดคนหนึ่งออกมาพบกับเราและได้รับการ
แพร่ธรรม ได้รับการประกาศข่าวดี เขาก็จะกลับไปบอกเพื่อนที่สามารถคุยได้ที่พอจะชวนมาวัดได้

พอรวมตัวกันได้แล้ว ในกลุ่มทำกิจกรรมอะไรกันบ้างคะ?

อาจารย์ณรงค์ : สิ่งที่สำคัญมากที่สุดสำหรับกลุ่มเราคือพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ คือสิ่งที่สูงสุดและ
ไม่สามารถมีอะไรมาทดแทนได้ และพอหลังจากมิสซาจบก็เป็นการเรียนคำสอน เพราะมิสซาอย่างเดียวก็
ไม่อาจทำให้ชีวิตคริสตชนนั้นเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งโดยเฉพาะคนหูหนวกจึงต้องสอนโดยใช้ภาษาของเขา

การสอนคำสอนมี 2 กลุ่ม

1. กลุ่มที่เตรียมตัวรับศีลศักดิ์สิทธิ์ ที่ผมใช้คำว่าศีลศักดิ์สิทธิ์เพราะว่าไม่ใช่แค่ศีลล้างบาป มีคน

หูหนวกบางคนเป็นลูกหลานของบ้านที่เป็นคาทอลิกแต่ไม่ได้เรียนคำสอนและไม่ได้รับศีล บางคนรับศีลแต่ไม่ได้เรียนคำสอน โทมาก็จึงไปรับศีลมหาสนิทแล้ว เพราะเขาได้รับศีลล้างบาปแต่เด็ก เขาจึงรับศีลมาตลอดแต่ไม่ได้เรียนคำสอน เราจึงต้องสอนคำสอนพื้นฐาน

2. กลุ่มที่เป็นคริสตชนเต็มตัวแล้ว ก็ยังต้องเรียนรู้เรื่องการดำรงชีวิตเพื่อเป็นคริสตชนที่ดีซึ่งเขาต้องเรียนเสมอ เพราะว่าเราไม่มีเครื่องมืออะไรที่จะดีไปกว่าพระคัมภีร์อีกแล้ว พระวาจาของพระเจ้าเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยให้คนหูหนวกเปลี่ยนเป็นของพระเยซูเจ้าได้

อย่างไร้แปลว่าพวกเขาที่น่าจะมีชีวิตจิตใจที่เข้มข้นกว่าคนธรรมดาเสีย?

อาจารย์ณรงค์ : ถูกต้อง เพราะเราไม่ได้มีเป้าหมายแค่ให้เขามาร่วมมิสซา พระศาสนจักรต้องเห็นว่าเรากลายเป็นพลังของพระศาสนจักรและเป็นเครื่องมือของพระเป็นเจ้า ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะมีศักยภาพเหมือนกัน แต่เรากำลังหาเพชรของเรา หาผู้นำที่จะกลายเป็นพลังสำคัญอย่างมาก ปัจจุบันเราส่งพวกเขาไปเรียนคำสอนภาคฤดูร้อนที่ศูนย์อบรมคริสตศาสนธรรม (ซี.ซี.) แล้วเขาจะจบออกมาเป็นครูคำสอน ขณะที่เขาไปเรียนตัวผมเองก็ต้องไปแปลให้เขาทุกวันซึ่งเราก็ต้องทำ ไม่เช่นนั้นก็จะไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่เราอยากจะทำให้มันเกิด นั่นคือพลังของพระศาสนจักร

แล้วถ้าคนข้างนอกอยากเข้าไปเรียนคำสอนด้วยได้หรือไม่?

อาจารย์ณรงค์ : ถ้าสัตบุรุษอยากจะมาเรียนด้วยก็ได้เลย แต่เราเรียนด้วยภาษามือคนคงไม่รู้จะทำอะไร แต่จริงๆ แล้วสิ่งนี้เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดเพราะมันเกิดจากตัวผมก่อน ผมเรียนรู้ภาษามือจากการอยู่ร่วมกับคนหูหนวก สัมผัสกับเขาแล้วเราจะได้ทักษะการใช้ภาษามือมา ผมไม่ได้บอกว่ายากแต่คนหูหนวกที่ไหนก็จะบอกว่าผมใช้ภาษามือเหมือนเป็นคนหูหนวกเลย แต่ถ้าเราไม่ใช้ภาษามือจนเหมือนเป็นภาษาของเขา เราจะเข้าไม่ถึงเขา แล้วเราก็จะไม่มีเครื่องมืออะไรที่จะเอาความรู้ไปให้เขาได้

อะไรที่ทำให้อาจารย์เข้าถึงภาษามืออย่างแท้จริง?

อาจารย์ณรงค์ : เพราะการลงชุมชน และการไปคลุกคลีอยู่กับเขา พระเยซูเจ้าบอกว่า เป็นเชื้อแป้งต้องลงไปอยู่กับแป้งจึงจะฟู ถ้าเชื้อแป้งแยกอยู่กับแป้งก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย เราจึงต้องลงมาคลุกอยู่กับเขาเลย เราจึงจะได้ชีวิตได้จิตใจของเขา แล้วเราจะเข้าใจเขาจริงๆ

มีบางคนเข้ามาหาแล้วบอกว่าทำอย่างนี้ดีจึงอยากทำอย่างผมบ้าง ผมก็บอกว่าเชิญที่ห้องคำสอนของเราครับ ก็ไม่เห็นมีใครมา บางคนมาก็มาครั้งเดียวแล้วไม่มาอีก แล้วถามว่ามีที่อบรมไหม ผมอยากบอกว่าทราบใดที่เราไม่ได้ลงไปคลุกคลีกับเขา ไม่ลงไปใช้จริงก็จะไม่ได้อะไรเลย ภาษามือเป็นแค่คอร์สสั้นๆ แต่การฝึกปฏิบัติและทักษะมันเกิดจากตาของตนเองที่จะเห็นเพราะว่าไม่สามารถจะเอาทุกอย่างที่คนหูหนวกสื่อสารลงมาสอนในคอร์สสั้นๆ ได้ เพราะฉะนั้นถ้าท่านใดสนใจก็เชิญมาที่ห้องคำสอนของเราได้เลย เรายินดีต้อนรับเสมอ

วันอาทิตย์ไปสอนคำสอน แล้ววันธรรมดาอาจารย์ทำอะไร?

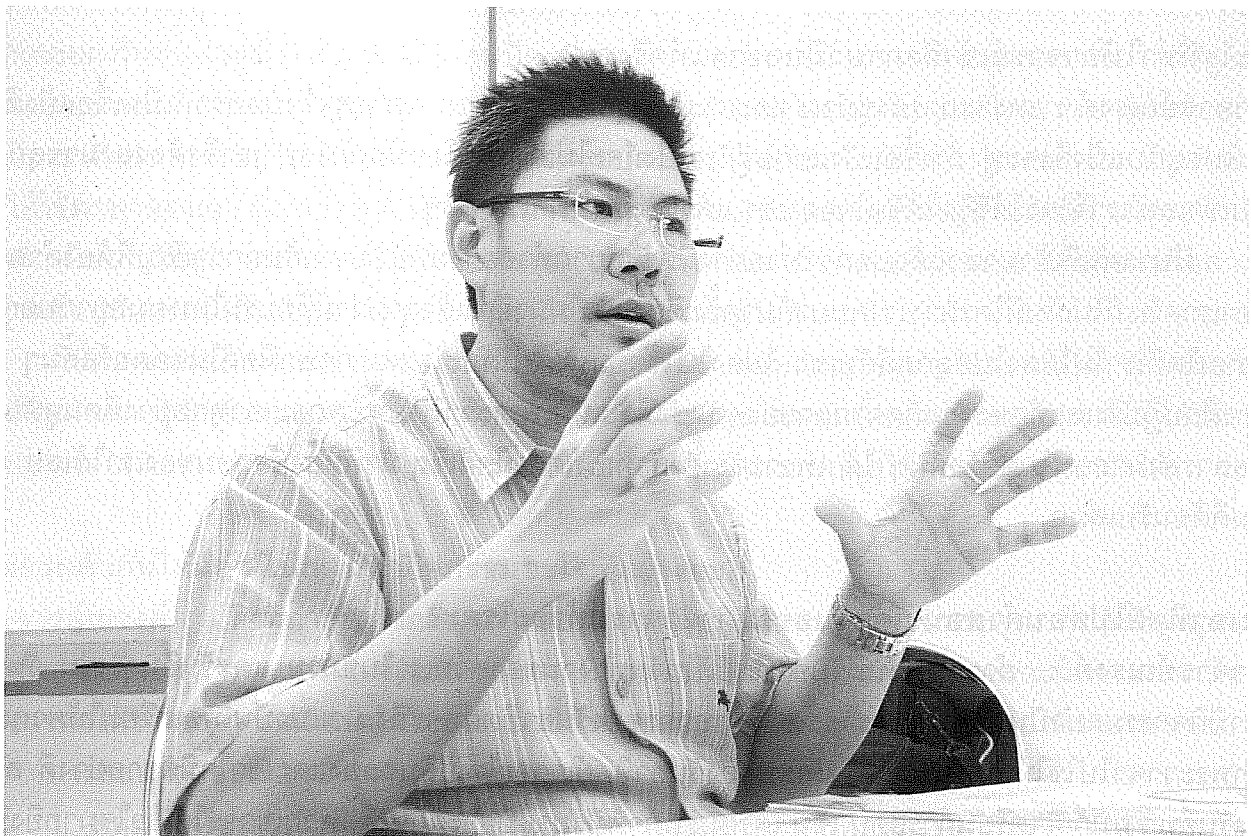
อาจารย์ณรงค์ : สำหรับตอนนี้วันอาทิตย์เป็นวันทำงานของพวกเราในชมรม และวันอื่นๆ เช่น วันพุธเรามีกิจกรรมแบ่งปันพระวาจา เราจะเอาพระวาจาของวันอาทิตย์ที่จะถึง มาแบ่งปันเพื่อเตรียมให้พวกเขา นำพระวาจาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ และพอถึงวันอาทิตย์เขาจะได้เฉลิมฉลองและเข้าใจมิสซาอย่างดี ส่วนในวันอื่นๆ ผมก็จะเตรียมการสอน เช่น เตรียมรูปภาพประกอบการสอนเพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

ทำงานตรงนี้ก็น่าจะมีปัญหาอยู่บ้าง เวลาเจอปัญหาอาจารย์ท้อบ้างไหมคะ?

อาจารย์ณรงค์ : ท้อวันละหลาย ๆ รอบ เพราะนอกจากความเหนื่อยด้านร่างกายแล้ว หลายครั้งก็มีความไม่เข้าใจจากสมาชิกของเราเอง จากการที่เขาไม่สามารถที่จะรักและให้อภัยอย่างที่พระเยซูเจ้าสอนได้ แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้เราต้องค่อยๆ เปลี่ยนเขา แต่ในช่วงที่เขา กำลังเปลี่ยน ด้วยความเป็นคนเราก็มักจะทนไม่ ค่อยไหวก็เลยท้อ ผมเองก็บอกพระว่าเหนื่อยกายไม่เป็นไรแต่เหนื่อยใจแล้วมันจะหมดแรง แต่ในที่สุดแล้ว เรารู้ว่าเขาจะเปลี่ยนไป และพระเจ้าก็ไม่ใจร้ายกับผม ผมได้เห็นคนหนุ่มสาวหลายคนที่ไม่น่าจะเปลี่ยนได้ ก็เปลี่ยนไป เขารักคนอื่น เขาให้อภัย เขาเป็นผู้นำเป็นครูคำสอนแล้ว และคนที่เราคิดว่าเขาไม่น่าจะ เปลี่ยนแปลงได้แต่เขาก็เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น พระเป็นเจ้าก็สอนผมว่าอย่าใจร้อนนะให้รอเขาให้โอกาสเขา จริงๆ ที่ผมอยู่ร่วมกับเขามันก็ปรับปรุงตัวผมทุกๆ วันด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ที่เรามาสอนเขาแล้วจะเป็นผู้วิเศษ ไม่มีความผิดพลาด พวกเขา กลับเป็นเครื่องมือที่พระเป็นเจ้าใช้มาสอนเราอีกที ทั้งการอดทน การให้อภัย การให้โอกาส และหลายๆ อย่าง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมสัมผัสได้ และนอกจากปัญหาเหล่านี้แล้วยังมี ปัญหาภายนอกด้วย เช่น เวลาที่เราไปตามวัดต่างๆ ก็มีคนบอกว่าทำไมต้องมาโซว้อฟซึ่งเขาอาจไม่เข้าใจ หลักสากลว่าการทำงานกับผู้พิการทางหูต้องมีการแปล มีการใช้ล่าม และการใช้ล่ามต้องอยู่ด้านหน้า เหตุการณ์นั้นๆ เช่น เวลาเข้ามิสซาล่ามจึงต้องอยู่ด้านหน้าใกล้ๆ พระแท่นเพราะเขาต้องมองเห็นพระแท่นด้วย และหลายครั้งก็ไม่ใช่เป็นเพราะขรราวาส อาจเป็นเพราะสภาพิบาลวัด และนักบวชเองก็ยังไม่ค่อยรู้จักงาน ของคนพิการ เราเองก็ต้องค่อยๆ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งตอนนี้เราเองก็ได้เข้าไปสอน ในวิทยาลัยแสงธรรม และไปอบรมภาษามือให้บราเดอร์ผู้ฝึกหัด ก็หวังว่าในอนาคตจะมีบุคลากรมากขึ้น

ตอนนี้ที่อาจารย์ทำอยู่มีใครช่วยบ้างคะ?

อาจารย์ณรงค์ : นอกจากผมแล้วก็จะมีคุณพ่อจิตตาศิบาล คือคุณพ่อวัชศิลป์ กฤษเจริญ และ จิตตาศิบาลร่วมคือคุณพ่อธีรพงษ์ ก้านพิบูล และมีอาสาสมัครที่เป็นคนปกติมาช่วยเราในการเป็น

เขาบันทึกการประชุม มีเหรียญที่เป็นนักบุญซี เขาเป็นคริสตชนก็มาช่วยเหลือเรา แต่ที่สำคัญบุคคลที่ต้องการมาช่วยต้องไม่ใช่แค่สนใจ แต่ต้องลงมาคลุกคลีอยู่กับเขาจริงๆ แล้วจะได้เข้าใจพวกเขาอย่างแท้จริง

ตอนนี้พระศาสนจักรเองให้ความสนใจคนพิการมากแค่ไหนคะ?

อาจารย์ณรงค์ : ผมว่าดีขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะเราทุกคนในคณะกรรมการและคุณพ่อจิตตาทิบาลก็ช่วยกันประชาสัมพันธ์เพื่อให้พระศาสนจักรเข้าใจว่าการอภิบาลบุคคลกลุ่มนี้ไม่เหมือนกับการอภิบาลบุคคลทั่วไป และไม่เหมือนการอภิบาลคนพิการด้านอื่นๆ ด้วย

แล้วทางกลุ่มพอใจกับท่าทีของพระศาสนจักรไหมคะ?

อาจารย์ณรงค์ : ทางกลุ่มของเราขอบคุณพระเป็นเจ้าสำหรับพระศาสนจักรที่เราอยู่เสมอ ขอบคุณสำหรับคุณพ่อจิตตาทิบาลที่น่ารัก คุณพ่อวัชศิลป์ทุ่มเทเอาใจใส่พวกเรา มาก ช่วยผลักดัน ช่วยเป็นเกราะป้องกัน เป็นแนวหน้าให้เราและช่วยฟื้นฟูอุปสรรคที่ผ่านมาในอดีตให้กับเรามาเยอะ และปัจจุบันมีคุณพ่อธีรพงษ์ คุณพ่อใส่ใจเราและเข้าใจเรามากขึ้นโดยการที่คุณพ่อยอมมาเรียนภาษาเมื่อตั้งแต่ตอนเป็นบราเดอร์ หลังจากบวชแล้วคุณพ่อก็ยังไม่ทิ้งพวกเรา ลงมาคลุกคลีอยู่กับพวกเรา และค่อยๆ เรียนรู้และพัฒนาเรื่องของภาษามือ ซึ่งหวังว่าวันหนึ่งพวกเราจะมีคุณพ่อที่สามารถถวายนมิสซาและเทศนาด้วยภาษามือได้จริง และทุกๆ วันพุธคุณพ่อก็จะมาแบ่งปันพระวาจากับเรา รวมทั้งในอาทิตย์สุดท้ายของเดือนด้วย

จากการที่อาจารย์ทำงานมาโดยตลอดมีอะไรที่ประทับใจมากที่สุดคะ?

อาจารย์ณรงค์ : สิ่งที่ผมประทับใจคือ เราทุกคนได้ทำหน้าที่ที่พระเยซูเจ้าบอกในพระคัมภีร์ว่าเราเป็นผู้ประกาศข่าวดี หลังจากล้างบาปแล้วเราทุกคนคือผู้ประกาศข่าวดีของพระเป็นเจ้า ไม่อย่างนั้นเราก็ละเลยคำสอนของพระเยซูเจ้า ถ้าเราบอกว่าเรารักพระองค์เราก็ควรที่จะปฏิบัติตามคำสอนของพระเป็นเจ้า เพราะพระองค์ฝากให้พระศาสนจักรเป็นเครื่องมือแห่งความรอดพ้น เพื่อช่วยพามนุษย์โลกไปสู่พระราชาธิปไตย เพราะฉะนั้นไม่ว่างานที่ทำจะสำเร็จมากน้อยขนาดไหนก็ตาม สิ่งที่ผมภูมิใจและตั้งใจมากที่สุดก็คือ เราได้ทำหน้าที่ที่พระเยซูเจ้าบอกไว้ในพระวรสารแล้ว

คาดหวังอะไรกับอนาคตของกลุ่มคะ?

อาจารย์ณรงค์ : พวกเขาจะต้องเป็นสาวกแท้ของพระเยซูเจ้า หมายถึงจะต้องมีชีวิตเลียนแบบพระเยซู ต้องดำรงชีวิตแบบคนที่รักพระเยซู ดังเช่นกลุ่มอัครสาวกแรกๆ ที่พวกเขามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความเมตตาความรักเอื้ออาทรต่อกัน ผมว่านี่เป็นกิจการที่สำคัญในการแพร่ธรรม เพราะต่อให้กลุ่มของเราทำงานอย่างจริงจัง แต่ถ้าแตกแยกกันเอง ผู้ที่เข้ามาก็อยู่ได้ไม่นาน เพราะเราไม่ได้เป็นแบบอย่างที่ดี เพราะทุกคนต่างเฝ้ารอดูกิจการดีที่คริสตชนปฏิบัติ

อาจารย์ทำงานตรงนี้มีคติอะไรในการดำเนินชีวิตคะ?

อาจารย์ณรงค์ : ผมว่ามันไม่ใช่คติแต่ผมยึดพระวาจาในการดำเนินชีวิต และยึดเสียงเรียกที่พระเจ้าเรียกเรา เรามีพระวาจาเป็นชุมทรัพย์ เป็นคำตอบ เป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับชีวิต และพระวาจาเหล่านั้นก็ช่วยเราได้ทุกครั้งไป ทำให้เรามีพลังได้จริงๆ และโดยศีลมหาสนิทที่ทำให้เราดำรงชีวิตอยู่ได้ ทุกครั้งที่เรารับศีลมหาสนิทเรารู้ว่าพระเจ้ารักเรามากกว่าที่เรารักพระองค์เสียอีก

อยากให้อาจารย์ฝากข้อคิดถึงคนในสังคม
ปัจจุบันด้วยค่ะ

อาจารย์ณรงค์ : สิ่งที่จะฝากก็คือว่า “มัน
ไม่ใช่แค่เรามนุษย์จะมองแต่ว่าสิ่งที่เรามีแล้วเรา
จึงจะให้กับใครได้ แต่มากกว่าที่เรามีคือ ถ้าเรา
ไม่มีเราก็ให้ไม่ได้ด้วย” เราต้องให้ในขณะที่มันไม่ได้
พร้อมอะไร เราต้องให้ในขณะที่เราไม่ได้สมบูรณ์
พระเจ้าไม่ได้สนใจว่า เราจะเป็นคนที่มีสมบูรณ์แบบ
หรือเป็นคนที่ดีจึงมาหาพระองค์ได้ พระองค์มาหา
คนที่เจ็บป่วย คนที่เป็นคนบาป และพระองค์ก็ใช้
คนบาปคนที่ไม่ดีใครสนใจ พระองค์เรียกคนแบบนี้
มาเป็นเครื่องมือของพระองค์ ผมกล้าบอกก็เพราะว่า
ตัวเราเองก็ถูกเรียกมาทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นคนดีอะไร และ
ก็ยังต้องทำหน้าที่ให้กับพระ เราก็รู้ทุกวันว่าเราเป็น
คนบาปหนักมากต้องอาศัยพระพรช่วยเหลือแบบ
สุดๆ จึงอยากบอกทุกคนว่าเราต้องให้ทั้งๆ ที่เราไม่ได้
สมบูรณ์แบบอะไร ในขณะที่เดียวกันหน้าที่หรือกิจการ
ของชมรมเรา เราถูกเรียกมาให้พลังเป็นเครื่องมือ
ของพระเจ้า พวกเขาจะต้องกลายเป็นผู้แพร่ธรรม เป็น
ผู้ที่ผลักดันให้พระศาสนจักรเดินทางไปตามจิตตาร
มณ์ของพระวรสารอย่างที่พระเยซูเจ้าต้องการ แม้ว่า
พวกเขาจะพิการ ไม่ได้ยินหรือพูดไม่ได้ แต่ที่จริงแล้ว
เสียงของพวกเขาไม่ได้เปล่งออกมาเป็นเสียงแบบที่
เราพูดกัน แต่เสียงของพวกเขาคือกิจการที่เป็นเสียง
เป็นการกระทำที่มันดังกว่าเสียง และให้เราเข้ามาหา
พระเจ้า เพราะพระเจ้ามีพระเมตตาเกินกว่าที่เราจะ
ประมาณได้ และสิ่งที่จะฝากอีกอย่างหนึ่งคือ
อยากให้คนหนุ่มสาวเป็นเสียงของพระเจ้าในสังคมที่มี
แต่คนไม่ฟังกัน ไม่เชื่อพระเจ้า คนปฏิเสธพระเจ้า
ไม่เชื่อว่าโลกนี้มีพระเจ้า ผู้คนต่างๆ มีแต่เปลือกนอก
เข้าไปไม่ถึงแก่นแท้จริงของศาสนา เพราะฉะนั้นทุก
วันนี้ทุกคนเหมือนคนหนุ่มสาวจริงๆ ในภาพที่เราเห็น
เราต้องใช้สายตาฝ่ายวิญญาณมอง เราควรมองให้
ลึกและแยกแยะให้ได้ว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิด และให้
ละอายต่อบาป จึงอยากจะให้คนหนุ่มสาวเป็นเสียง
ของพระเจ้าบอกว่าทำไมพวกเขาถึงต้องแสวงหา
พระเจ้า เพราะเขารู้ว่าไม่มีอะไรเลยในโลกนี้ ที่จะ
สำคัญมากกว่าพระเจ้าอีกแล้ว

แต่...เด็ก (นักเรียน)

และคุณครู

ขึ้นเดือนใหม่ปีใหม่ใครชอกช้ำ
ถึงเรื่องราวคนสำคัญอันยิ่งใหญ่
แม้ตัวเล็กตัวน้อยกว่ากลุ่มใด
แต่ทำใจด้วยค่าน่าสงเสริม

วันวัยเด็กช่างสดใสให้ชวนฝัน
ทุกๆ วันเปี่ยมสุขไร้ทุกข์เพิ่ม
รอยยิ้มวันเวลามาเสริมเติม
ให้คนเดิมแบ่งบานขับขานเพลง

จากเด็กน้อยไร้เดียงสาน่ารักยิ่ง
งดงามจริงสิ่งดีไซร์ไร้ขมเหง
ทีละเล็กทีละน้อยค่อยบรรเลง
นำคลื่นครองนำพาชีวิตวัน

ขอบคุณพระผู้ประทานทุกชีวิต
ทรงลิขิตให้เดินไปไม่เหหัน
พระเมตตามากล้นพ้นจ้านรรจ์
เชิญร่วมกันกตัญญูพระผู้เจริญ

อีกบุคคลกลุ่มหนึ่งซึ่งน่าฟัง
หากคะนึงถึงวันอันห่างเหิน
ครั้นเมื่อเราเป็นเด็กน้อยค่อยๆ เดิน
สุขเปลือดเปลื่นเพราะมี “ครู” ผู้ชี้นำ

ขอให้วันเวลาในชีวิต
ชวนสะกิดจิตใจให้ชื่นฉ่ำ
เร่งทำดีสะสมคุณธรรม
พร้อมโอบน้อมนำทุกคนให้ได้สุขเอย

“มารีอา ต้อย”

15 มกราคม ค.ศ.2010